

РЕШЕНИЕ

№ 28044

гр. София, 13.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 23.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **6748** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на с чл. 46, ал.1 вр чл. 41, т. 2 ЗЧРБ вр. чл. 145 и сл. АПК. Образувано е по жалба на С. Н. / S. N., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданка на Република Т., НП № U., чрез адвокат А. П. - САК, против заповед УРИ №5392 ПАМ-534 от 29.05.2025 г. на началник на отдел „Миграция“ при СДВР към МВР, с която е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ „Връщане до страна на произход“ в Т. и е определен срок 7 /седем/ дни за доброволно напускане на страната. С жалбата са отправени оплаквания за съществено нарушаване на административно-производствените правила, тъй като заповедта била връчена на език, който жалбоподателката не владеела и поради това е накърнено правото ѝ на защита, както и за немотивираност на заповедта, тъй като мотивите били изложени в докладна записка. Моли заповедта да бъде отменена и преписката да бъде върната на органа за ново произнасяне по отношение на ПАМ и осигуряване на възможност за повторно подаване на документи. В ход по същество – не се явява и не се представлява.

Ответникът - началник на отдел „Миграция“ при СДВР, в писмени бележки чрез юрк. Г., изразява становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер определен от съда, при условията на евентуалност възразява за прекомерност на претендирано адвокатско възнаграждение. В ход по същество – не се явява и не се представлява.

По допустимостта на оспорването съдът се произнесъл с определение № 26225/01.08.2025 г. - жалбата е подадена пред компетентен по място и род съд, срещу подлежащ на оспорване акт, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от лице по чл. 3 АПК вр. чл. 2 и чл. 3, ал. 1 ЗЧРБ, което е адресат на индивидуалния административен акт, засягащ правната му сфера неблагоприятно, тъй като му

налага ограничения, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа страна следното:

Жалбоподателката С. Н. / S. N., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданка на Република Т. /РТ/, имала разрешение за продължително пребиваване в Република България /РБ/ за срок до 23.01.2025 г. на осн. чл. 24, ал. 1, т. 13 ЗЧРБ - като член на семейството на чужденец, получил разрешение за продължително пребиваване, тъй като съпругът ѝ Й. Н. имал разрешено продължително пребиваване в РБ до 23.01.2025 г. на осн. чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ - представител на чуждестранно търговско дружество.

Производството пред ответника започнало по заявление на С. Н. вх. № 100179/17.01.2025 г. за продължаване на срока на пребиваване в Република България, поради обстоятелството, че съпругът ѝ Й. Н. бил подал такова заявление вх. № 100178/17.01.2025 г. на осн. чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ. Със заповед № 513з-2943/18.03.2025. на началника на отдел „Миграция“ – СДВР производството по неговото заявление било прекратено на осн. чл. 14, ал. 2 ППЗЧРБ, тъй като не бил представил изискуем документ, съответно нямал разрешено продължително пребиваване.

На С. Н. била издадена заповед № 513з-3769/04.04.2025 г. от началник отдел „Миграция“ СДВР, с която е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в РБ /л. 16/.

Чуждата гражданка била уведомена на 19.05.2025 г. лично срещу неин подпис за започналата процедура по налагане на ПАМ „Връщане до страна на произход“ /л. 13/ като е указано, че в 7-неен срок може да представи възражения, обяснения или допълнителни доказателства в отдел „Миграция“.

Въз основа на горните факти и на осн. чл. 41, т. 2, чл. 44, ал. 1 и чл. 39б, ал. 1 вр. чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ с Докладна записка У.-466/29.05.2025 г. до началник отдел „Миграция“ СДВР е предложено спрямо С. Н. да бъде издадена заповед за ПАМ „Връщане до страна на произход“ в Т. с определяне на срок от 7 дни за доброволно напускане на страната.

Издадена е процесната заповед УРИ №5392 ПАМ-534 от 29.05.2025 г. на началник отдел „Миграция“ СДВР, с която на осн. чл. 44, ал.1 и чл. 41, т. 2 ЗЧРБ и въз основа на мотивите, изложени в Докладна записка У.-466/29.05.2025 г., е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход“ в Т. спрямо чужденеца, изписано име Н. С. / N. S., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданка на Република Т., НП № U., и е определен срок от 7 дни за доброволно напускане на страната. Заповедта е връчена лично на адресата срещу подпис на 12.06.2025 г., оспорена с жалба чрез органа на 25.06.2025 г.

В хода на настоящото съдебно производство същото е спряно във връзка с искане на жалбоподателката Н. за възстановяване на срока за обжалване на заповед № 513з-3769/04.04.2025 г. на началник на отдел „Миграция“ при СДВР, с която на оспорващата било отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България по нейното заявление от 17.01.2025 г. С определение № 644/07.01.2026 г. по адм. д. № 8409/2025 г. на АССГ е оставено без разглеждане искането на С. Н., ЛНЧ [ЕГН], за възстановяване на срока за обжалване на заповед № 513з-3769/04.04.2025 г. на началник на отдел „Миграция“ при СДВР, определението на съда е влязло в сила на 10.02.2026 г., приложено по делото /л. 58 и сл./.

Наред с горното, във връзка с предоставената информация от ответника относно издадените спрямо съпруга на чужденката С. Н. заповеди – Й. Н., съдът намира за необходимо да посочи служебно известните факти, че след обжалването на заповед № 513з-2943/18.03.2025. на началника на отдел „Миграция“ – СДВР, с която производството по заявление на Й. Н. било прекратено, с определение № 14283/25.04.2025 г. по адм. д. № 3811/2025 г. на АССГ същата била

отменена и преписката била върната на органа за произнасяне по същество по заявлението на г-н Н. за предоставяне на право на продължително пребиваване в РБ.

Съответно последвало издаване на заповед № 513з-6416/29.05.2025 г. на началник на отдел „Миграция“ при СДВР, с която е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в РБ на Й. Н., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Р Т., [дата на раждане] След оспорване на тази заповед по съдебен ред жалбата срещу нея е отхвърлена с решение № 26189/01.08.2025 г. по адм. д. № 6357/2025 г. на АССГ, което е оставено в сила с решение № 1500/10.02.2026 г. по адм. д. № 11198/2025 г. на ВАС, Четвърто отделение.

Настоящият състав на Административен съд София – град, Първо отделение, 4-ти състав, като обсъди доводите на страните, прецени представените по делото доказателства по отделно и в тяхната съвкупност и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК и за наличие на основанията за оспорване по чл. 146 АПК, намира от правна страна следното:

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“, директорите на главните дирекции „Национална полиция“, „Гранична полиция“ и „Борба с организираната престъпност“, директорите на Столичната и областните дирекции на МВР, директора на дирекция „Миграция“, директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ на МВР или на оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени заповед №513з-9426/06.12.2018 г. на директора на СДВР и заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. на директора на СДВР, видно от които началник на сектор „Незаконна миграция“ към отдел „Миграция“ при СДВР осъществява общо и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ при СДВР считано от 19.05.2025 г. до отпадане на необходимостта, поради което съдът приема, че заповедта е издадена след надлежно оправомощаване и този орган разполага с компетентност да издаде оспорения акт.

Относно спазването на изискванията за форма на оспорения акт и предвид горепосоченото, настоящият състав намира, че процесният акт е съставен в писмена форма, съобразно чл. 59, ал. 2 АПК, като съдържа наименование на органа, който го издава, адресат на акта, който е ясно и точно идентифициран, съдържа разпоредителна част, с която се определят правата и задълженията на адресата на акта, пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, както и дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му. В изпълнение на чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 АПК ясно и точно са посочени правните основания за издаването на акта, като част от мотивите, както и изрично е посочено, че мотиви за издаването на акта са изложени в Докладна записка У.-466/29.05.2025 г., приложена с адм. преписка.

В тази връзка следва да се посочи, че са неоснователни оплакванията на жалбоподателката за немотивираност на оспорения акт. Не е налице процесуална пречка за излагането на мотивите към акта в отделен документ, който в случая предхожда оспорения, като този извод се подкрепя и от приетото с Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГТК на ВС, поради което мотивите на акта следва да се считат за пълни и ясни с позоваването в заповедта на Докладна записка У.-466/29.05.2025 г. от началник група 01 „К.-С.“ при отдел „Миграция“ СДВР до началника на отдел „Миграция“. Същата е част от адм. преписка, съставена е във връзка с осъществяваните от органа функции и предхожда завършващия административното производство акт. Впрочем следва да се посочи, че специалният ЗЧРБ дори изрично урежда в чл. 44, ал. 1, изр. второ и чл. 46, ал. 3 актове по ПАМ, в които да не се посочват фактическите основания за налагането на ПАМ, а в случая преписката по издаването на оспорената ПАМ, вкл. докладната записка, е представена своевременно по делото ведно с жалбата. С оглед изложеното не се споделят оплакванията за

немотивираност на оспорения акт.

На следващо място, в производството не се установяват допуснати процесуални нарушения, включително съществени такива. Несподеляеми са твърденията за съществено нарушение, водещо до накърнено право на защита, че заповедта била връчена на език, който чужденката не владее. Това е така, тъй като съгл. чл. 14, ал. 1 АПК производствата се водят на български език. Чужденката не сочи да е искала назначаване на преводач, съответно да е искала да се ползва от родния си език, като в тази връзка лично на 19.05.2025 г. е подписала съобщението за уведомяване за воденото производство за налагане на ПАМ с отбелязване, че е запозната със същото на езика, който владее. В последствие е приела на 30.05.2025 г. по същия ред и съобщението за издаването на процесната заповед, която, въпреки предупреждението в същото съобщение, че заповедта може да бъде получена в едномесечен срок, след който се счита за връчена, всъщност е изрично лично връчена на 12.06.2025 г. видно от отбелязването на заповедта, отново с уточнението, че е запозната с нея на език, който владее. Като въпреки едновременно с този срок е възприето и за надлежно упражняването на процесуалното право на оспорване в преклузивния срок.

Наред с това, според съда връчването на индивидуалния административен акт е действие, следващо неговото издаване, поради което е неотнositимо и не оказва влияние по отношение на законосъобразността на акта, а следва да бъде обсъдено при преценката на допустимостта на подадената жалба. В разглеждания случай С. Н. е упражнила в срок правото си да оспори заповед УРИ №5392 ПАМ-534 от 29.05.2025 г. на началника на отдел „Миграция“ при СДВР към МВР, упълномощила е адвокат за процесуално представителство по съдебния спор, била е надлежно представлявана и е имала възможност да посочи всички свои възражения. С оглед изложеното, неоснователен е доводът на жалбоподателката за допуснато от административния орган съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Налага се извод, че по делото не е налице и спор по фактите, както са описани в докладната записка, в хода на делото не се сочат доказателства и не се отправят доказателствени искания, като с жалбата не са отправени и оплаквания по прилагането на материалния закон. Съдът приема, че актът е надлежно мотивиран при правомерно изложени фактически и правни основания, издаден в съответствие административно-производствените правила и правилно приложение на материалния закон. Като съгласно чл. 41, т. 2 ЗЧРБ връщане се налага, когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешения му срок или в сроковете по чл. 39б, по което също не се спори. Актът е мотивиран, сочените факти се установяват от събрания по делото доказателствен материал и данни, изяснени са релевантните обстоятелства, като относимите норми на специалния закон за тълкувани и приложени правилно, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение се явява основателно. На основание чл. 143, ал. 3 АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК, чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 25а, ал. 3 от Наредбата за заплащането на правната помощ, жалбоподателката следва да бъде осъдена да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер 45.00 евро.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 1 и чл. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 4 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на С. Н. / S. N., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданка на Република Т., НП № U., срещу заповед УРИ №5392 ПАМ-534 от 29.05.2025 г. на началника на отдел „Миграция“ при СДВР към МВР.

ОСЪЖДА С. Н. / S. N., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданка на Република Т., НП № U., да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи към МВР разноски в размер 45.00 /четиридесет и пет/ евро, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба чрез настоящия съд пред тричленен състав на Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис на решението да се изпрати на страните по реда на чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ _____